

Teologies polítiques

Dij, 1/03/2018 per Guillem Correa

[Ventijol suau](#)

Els creients som dones i homes de carn i ossos. També som éssers socials i, conseqüentment, filles i fills de la nostra cultura, del nostre país i del que transmeten els mitjans de comunicació. O dit en altres paraules: som ciutadans i com a ciutadans som polítics. Som polítics encara que la nostra opció sigui no entrar en política perquè aquesta és una altra manera de fer política. I com a persones polítiques tenim el dret, o fins i tot l'obligació -segons es miri-, d'elaborar la nostra pròpia teologia política.

Crec que fins aquí la majoria podem estar d'acord, tot admetent que cadascú ho expressarà a la seva manera i amb les seves paraules.

La qüestió una mica més complicada se situa en un pla superior.

L'Església, com a expressió col·lectiva de la fe cristiana, ha de fer política? O dit amb altres paraules: ha de tenir l'Església una Teologia Política?

La profunditat de la pregunta aportarà llum amb tot un seguit de respostes, cadascuna de les quals respondrà a la teologia política de cada persona. Per aquesta raó voldria tractar d'acostar-me a la qüestió des d'una perspectiva diferent: des de la teologia pública.

Segurament ens resultarà difícil establir la diferència entre teologia política i teologia pública però en un esforç de voluntat probablement podem coincidir a l'hora d'afirmar que mentre la teologia política expressa una manera d'entendre la justícia de Déu, la teologia pública expressa el pensament de l'Església en aquelles qüestions en les que, com a cristians i com a cristianes, estem majoritàriament d'acord. Un exemple del que acabo de dir és la posició de l'Església en contra de l'expansió de les armes nuclears. Ja n'hi ha més que suficients, ja n'hi ha massa, ja no en calen més.

La teologia política expressa, o hauria d'expressar, la posició de l'Església en els grans temes de preocupació comuna per a tota la humanitat.

Però retornant -per acabar l'article- a la qüestió sobre la teologia política crec que, admetent la llibertat de cadascú d'elaborar la que consideri més oportuna, també s'hauria d'establir un límit a l'hora d'explicar-la i de verbalitzar-la.

Primer, tota teologia política ha de tenir en compte que hi ha germanes i germans que es poden sentir ofesos i ofesos per la manera en què expliquem les nostres postures.

Segon, per molt distant que sigui la teologia política d'uns i d'altres no hem d'oblidar que, per sobre de tot, seguim sent germanes i germans.

Segurament aquestes dues recomanacions no són suficients però ens podrien

ajudar a construir una barrera que ens aïllés dels mals costums que s'estan generalitzant en el nostre entorn mediàtic.